

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Bc. V. M.**, zastoupen JUDr. Pavlem Šímou, advokátem se sídlem Radobyčická 8, Plzeň, proti žalovanému: **Policejní prezídium**, Strojnická 27, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 24. 11. 2010, č. j. PPR-21862-4/ČJ-2010-99KP,

t a k t o :

I. Rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 24. 11. 2010, č. j. PPR-21862-4/ČJ-2010-99KP, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 12 522,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Pavla Šímy, advokáta.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 24. 11. 2010, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje ve věcech služebního poměru č. 985/2010 ze dne 18. 8. 2010, kterým dnem 1. 9. 2010 žalobci přísluší základní tarif z 07. třídy a stanoveného 09. tarifního stupně, včetně zvláštního

příplatku podle § 120 odst. 3 a osobního příplatku podle § 122 zákona o služebním poměru. Odvolací orgán se ztotožnil se stanoviskem ředitele krajského ředitelství ohledně toho, že žalobce se nepodílí na zajišťování směnného nebo nepřetržitého režimu služby výkonem různých směn a nemá proto nárok na zvýšení základního tarifu o 10 procent podle § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru.

Proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, v níž žalobce namítl, že odůvodnění rozhodnutí krajského ředitele nesplňuje základní zákonné požadavky kladené na tento institut v ust. § 181 odst. 5 zákona o služebním poměru, podle něhož musí služební funkcionář v odůvodnění uvést důvody vydání rozhodnutí, z jakých podkladů vycházel při rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při jejich hodnocení a při výkladu právních a služebních předpisů, jakož i způsob, jakým se vypořádal s návrhy a námitkami účastníka a s jeho vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Nepostačuje tedy, aby služební funkcionář v odůvodnění rozhodnutí uvedl pouhý soupis podkladů rozhodnutí. Služební funkcionář musí v odůvodnění dále uvést, jakými úvahami se řídil při výkladu právních předpisů, které na rozhodovanou věc aplikoval a na jejich základě rozhodnutí vydával. Ani v tomto případě nestačí pouhá rekapitulace právních norem. Tyto zákonné podmínky požadované pro vydání rozhodnutí krajského ředitele však splněny nebyly.

Žalobce dále namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval zkrácení žalobce na jeho právech tím, že o předmětu řízení byl informován až doručením rozhodnutí krajského ředitele, nebyl poučen o svých právech účastníka řízení a před vydáním rozhodnutí nemohl tato práva realizovat, zejména právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Ihned však dodává, že na druhou stranu mohl žalobce, jako odvolatel tato práva uplatnit při podání odvolání, čehož využil. Konstatoje, že rozhodnutí krajského ředitele není možné zrušit a řízení zastavit, protože z podkladových materiálů vyplývá, že mohly nastat důvody pro změnu organizace výkonu služby a vzhledem k tomu bylo na žalovaném jako na odvolacím orgánu, aby skutkové a právní vady odstranil, a na základě toho následně napadené rozhodnutí změnil nebo potvrdil. Sám žalovaný tedy konstatoval závažná porušení zákonných ustanovení týkajících se samotného rozhodnutí krajského ředitele i řízení, které jeho vydání předcházelo, avšak důvody ke zrušení tohoto rozhodnutí neshledal a sám se snažil neodstranitelné vady tohoto rozhodnutí a předcházejícího řízení odstranit v odvolacím řízení. To je však nepřípustné a žalovaný tím popřel funkci samotného odvolacího řízení. Žalobce namítl, že v řízení před vydáním rozhodnutí krajského ředitele byla porušena ustanovení § 178 odst. 2 písm. b) zákona o služebním poměru, které se týká zahájení řízení, dále ustanovení § 174 odst. 1 písm. a) a b) téhož zákona o právu účastníka řízení nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, o právu na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů a vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům. Žalobci však nebylo umožněno tato oprávnění realizovat ani nebyl o těchto svých právech poučen a tyto vady řízení měly vliv na zákonnost a správnost rozhodnutí krajského ředitele.

Pokud jde o vlastní předmět řízení, žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že odůvodnění rozhodnutí krajského ředitele spočívá v tvrzení, že od 1. září 2010 žalobce nesplňuje podmínky pro přiznání příplatku za směnnost, neboť od tohoto termínu nepracuje na konkrétním pracovišti, na kterém je nutno k

řádnému plnění služebních úkolů organizovat výkon služby v režimu dvousměnném či třisměnném v souladu s ustanovením § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru a řádný výkon služby je od 1 září 2010 organizován dle ustanovení § 53 odst. 1 až 3 cit. zákona. V návaznosti na to žalovaný uvedl, že z odůvodnění nelze zjistit charakter této změny a v této souvislosti odůvodnění rozhodnutí krajského ředitele postrádá náležitosti požadované zákonem, takže je nepřezkoumatelné. Dále žalovaný odkázal na shora uvedené stanovisko ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, kde tento služební funkcionář uvádí, že v souvislosti s plněním úkolů 44/K-2010 v návaznosti na úkol 36/K-2010 policejního prezidenta (jedná se de facto pokyny k provedení úsporných opatření), došlo od 1. září 2010 ke změně rozvržení doby služby na OOK Plzeň - sever v souladu s ustanovením § 53 odst. 1 až 3 zákona a že k odvolacím námitkám žalobce uvedl, že v rámci organizace služby na dotčeném oddělení jde o nerovnoměrné rozvržení výkonu služby a policisté jsou nepravdělně zařazováni do výjezdových skupin a jejich hlavní činností je plnění úkolů v trestním řízení, případně jiná činnost, která nevyžaduje pravidelné střídání ve směnách. Uvedená skutečnost byla údajně doložena plánem služeb žalobce na období červenec až září 2010. Žalovaný dále rozebral ustanovení § 114 zákona, které upravuje základní tarif jako měsíčně upravovanou složku služebního příjmu a její zvýšení o 10% a ustanovení § 53 zákona, včetně definice dvousměnného, třisměnného a nepřetržitého režimu služby, s tím, že dvousměnný a třisměnný provoz však nepřetržitým být nemusí a že nepřetržitým provozem není provoz, v němž je připravenost k výkonu služby v době noční nebo v sobotu a v neděli zabezpečována služební pohotovostí příslušníků. Na závěr odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se ztotožňuje se stanoviskem ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje s tím, že v jeho pravomoci je rozhodnout jakým způsobem zajistí efektivní využití sil a prostředků ke splnění úkolů vyplývajících z právních předpisů a také, kteří příslušníci budou využíváni ve směnném nebo nepřetržitém režimu služby a že je zcela zřejmé, že příslušník, který se nepodílí na zajišťování směnného nebo nepřetržitého režimu služby výkonem různých směn, nemá nárok na zvýšení tarifu o 10%. Žalobce zde namítl, že žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí, a za tím účelem si neopatřil potřebné podklady pro toto své rozhodnutí, čímž porušil ustanovení § 180 odst. 1 zákona o služebním poměru. Žalovaný také nehodnotil důkazy a podklady dle své úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti, čímž porušil ustanovení § 180 odst. 3 zákona o služebním poměru o volném hodnocení důkazů. Žalobce uvedl, že je v souladu s pokynem ředitele Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje k výjezdovým skupinám ze dne 29. 07. 2010, č. 104/2010 (dále také „pokyn k výjezdovým skupinám“) zařazován do výjezdové skupiny územního odboru. Z dalších ustanovení pokynu k výjezdovým skupinám pak vyplývá, že žalobce vykonává v rámci zajištění činnosti výjezdové skupiny směny v délce 24 hodin a z výkladu ust. § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru dovodil, že vykonává službu v nepřetržitém režimu zcela v režimu této normy. Z dalších skutečností o výkonu služby na územním odboru Plzeň – sever, oddělení obecné kriminality pak žalobce dovodil, že vykonává služby i ve směnném (dvousměnném) režimu služby zcela ve smyslu ust. § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru. Hlavní důvod pro vydání rozhodnutí v obou stupních pak žalobce shledával v tom, že ředitel Krajského ředitelství vycházel z rozpočtové situace svého útvaru, přičemž ovšem úsporná opatření nelze provádět porušováním zákona.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že bylo v pravomoci ředitele krajského ředitelství policie rozhodnout o způsobu zajištění efektivního využití sil a prostředků k plnění uložených úkolů. V případě žalobce bylo přehodnoceno rozvržení doby služby tak, že se stalo nerovnoměrným, avšak nešlo o směnný režim. Procesní pochybení služebního funkcionáře I. stupně pak byla v rámci jednotnosti řízení v I. a II. stupni napravena. Služební funkcionář pak zjistil stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, o němž neměl důvodné pochybnosti.

Při jednání dne 28. dubna 2015 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Pověřený zástupce žalovaného navrhl zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu spisu, předloženého žalovaným, je zřejmé, že ředitel Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje vydal dne 18. 8. 2010 pod číslem 985/2010 rozhodnutí ve věcech služebního poměru, podle něhož žalobci příslušel dnem 1. 9. 2010 základní tarif z 07. třídy a stanoveného 09. tarifního stupně a dále zvláštní příplatek podle ust. § 120 odst. 3 zákona o služebním poměru a osobní příplatek podle ust. 122 téhož zákona. V odůvodnění tohoto rozhodnutí služební funkcionář uvedl, že žalobce *„od 1. 9. 2010 nesplňuje podmínky pro přiznání příplatku za směnnost, neboť od tohoto termínu nepracuje na konkrétním pracovišti na kterém je nutno k řádnému plnění služebních úkolů organizovat výkon služby v režimu dvousměnné či třisměnné v souladu s ustanovením § 53 odst. 4 zákona. Řádný výkon služby je od 1. 9. 2010 organizován dle ustanovení § 53 odst. 1 až 3 zákona.“*

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl, že v ust. § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru je psáno, že základní tarif, na který má příslušník nárok podle odst. 1, se zvyšuje o 10% příslušníkovi, který vykonává ve dvousměnném, třisměnném nebo nepřetržitém režimu služby. O nepřetržitém režimu služby se hovoří v ust. § 53 odst. 4 zákona o služebním poměru a žalobce je přesvědčen, že tuto podmínku na současném služebním místě splňuje vzhledem k tomu, že na pracovišti se střídají v rámci 24 hodin po sobě jdoucích.

Městský soud v Praze se nejprve zabýval námitkami proti průběhu řízení, kdy žalobce namítal porušení svých procesních práv s tím, že o předmětu řízení byl informován až doručením rozhodnutí krajského ředitele, že nebyl poučen o svých právech účastníka řízení a že před vydáním rozhodnutí nemohl tato práva realizovat, zejména právo vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. Žalovaný pak pochybil tím, že všechna tato porušení sice uznal, avšak vypořádal se s nimi konstatováním, že žalobce mohl tato práva uplatnit při podání odvolání, čehož využil.

Soud především konstatoval, že porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohou být důvodem pro zrušení rozhodnutí, které bylo v takovém řízení vydáno, avšak jen tehdy, pokud tato porušení mohla mít za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí - viz ust. § 76 odst. 1 písm. c) soudního řádu správního. V projednávané věci

však soud takový následek neshledal, byť musel konstatovat, že služební funkcionář, jenž ve věci rozhodoval v I. stupni, procesní ustanovení porušil.

Vadou řízení byla především skutečnost, že žalobce se o řízení dozvěděl až v okamžiku, kdy mu bylo doručeno rozhodnutí ředitele krajského ředitelství. Zákon o služebním poměru sice v ust. § 184 odst. 2 připouští, že „*prvním úkonem v řízení může být doručení rozhodnutí o propuštění, jestliže služební funkcionář uvedený v odstavci 1 zjistil takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí*“, avšak je zřejmé, že takový procesní postup je vyhrazen pouze pro řízení o propuštění policisty ze služebního poměru. Pro jiné druhy řízení dovozen není, pro stanovení platu policisty jej použít nelze a jestliže tedy navzdory tomu ředitel krajského ředitelství takto postupoval, porušil tím zákon o služebním poměru. V důsledku toho pak zkrátil žalobce i na jeho právech účastníka řízení podle ust. § 174 odst. 1 písm. a) a b) zákona o služebním poměru, podle kterých má účastník právo nahlížet do spisu a pořizovat si z něj výpisy, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, na poskytnutí informací o řízení potřebných k hájení svých práv a oprávněných zájmů, vyjádřit v řízení své stanovisko, klást otázky svědkům a znalcům, a vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění.

Není tedy sporu o tom, že postupem ředitele krajského ředitelství byla porušena ustanovení o řízení před správním orgánem. Soud proto musel zvážit, zda tato porušení mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí takto vydaného.

Z odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu je zřejmé, že policejní prezident si byl těchto procesních vad vědom a v odvolacím řízení se je snažil v rámci svých pravomocí odstranit. Sdělením ze dne 14. 10. 2010 byl žalobce vyrozuměn o svých právech zvolit si podle ust. § 172 zákona o služebním poměru zmocněnce, nahlížet podle ust. § 174 zákona o služebním poměru do spisu, navrhopvat důkazy, činit návrhy, vyjádřit své stanovisko či klást otázky svědkům a znalcům a též mu byla poskytnuta možnost před vydáním rozhodnutí se vyjádřit k jeho podkladům, včetně možnosti navrhnout jejich doplnění; této možnosti žalobce dne 11. 11. 2010 využil.

Soud dospěl k závěru, že tímto postupem odvolacího orgánu byly zhojeny vady v procesním postupu, jichž se dopustil ředitel krajského ředitelství, a že tato porušení neměla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé. Je třeba vzít v úvahu skutečnost, že řízení před orgánem I. i druhého stupně činí jediný celek, takže je přípustné, aby vady, jichž se dopustil správní orgán rozhodující v I. stupni, zhojil v dalším řízení orgán odvolací. Takový postup je na místě i proto, že odvolacím orgán nemá podle ust. § 190 odst. 8 zákona o služebním poměru pravomoc rozhodnutí vydané v I. stupni zrušit a věc vrátit orgánu rozhodujícímu v I. stupni k novému projednání a rozhodnutí. Je tedy na něm, aby případné vady prvostupňového rozhodnutí pokud možno sám odstranil, je-li to vzhledem k jejich povaze možné. Soud dospěl k závěru, že v projednávané věci to možné bylo, a to zejména proto, že žalobce sice namítl porušení svých procesních práv, avšak učinil tak jen v obecné rovině, protože neuvedl nic konkrétního o tom, jaké návrhy by býval učinil, jaké důkazy by navrhl či jaká vyjádření k podkladům pro rozhodnutí by přednesl, pokud by v řízení vedeném ředitelem krajského ředitelství tuto možnost dostal. Ostatně je zřejmé, že žádné takové konkrétní návrhy, námítky či vyjádření žalobce neučinil ani poté, kdy mu to v odvolacím řízení bylo

umožněno. Soud tedy uzavřel tyto své úvahy s tím, že v projednávané věci neměla zjištěná porušení procesních ustanovení za následek nezákonnost vydaných rozhodnutí, a žalobní námitky pod bodem 2. žaloby tedy soud neshledal důvodnými.

Soud však dal žalobci za pravdu ohledně těch žalobních bodů, vyjádřených v části 1. žaloby, kde žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí ředitele krajského ředitelství pro nedostatek důvodů.

Jak vyloženo výše, ředitel krajského ředitelství ve svém rozhodnutí ze dne 18. 8. 2010 konstatoval, že žalobce od 1. 9. 2010 nesplňuje podmínky pro přiznání příplatku za směnnost, neboť od tohoto termínu nepracuje na pracovišti s režimem dvousměnným nebo třisměnným. V odůvodnění však nejsou uvedeny naprosto žádné skutečnosti, ze kterých by bylo zřejmé, jak je tedy výkon služby na pracovišti žalobce organizován, a nelze proto nijak posoudit, zda citovaný závěr ředitele krajského ředitelství odpovídá skutečnosti nebo nikoliv. Toto rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Tuto vadu však mohl odstranit žalovaný v odvolacím řízení, jemuž nic nebránilo v tom, aby v odůvodnění napadeného rozhodnutí vylíčil všechny podstatné skutkové okolnosti, tedy zejména aby uvedl, jak je na pracovišti, na němž je žalobce zařazen, organizován výkon služby, na základě čehož by pak bylo možno učinit si úsudek o tom, zda se jedná o režimu dvousměnný či třisměnný anebo zda vůbec režim tam zavedený je režimem směnným.

Nezbývá však než konstatovat, že ani odvolací orgán nápravu v této věci nezjednal. Odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje pouze rekapitulaci dosavadního řízení, jakož i konstatování nedostatečného odůvodnění rozhodnutí ředitele krajského ředitelství, a dále pak výklad ustanovení § 114 zákona o služebním poměru, výklad ustanovení § 53 téhož zákona a výklad nové definice směnného režimu služby a nepřetržitého provozu. Odvolací orgán pak zcela správně též konstatoval, že stanovení konkrétního režimu výkonu služby na určitém pracovišti náleží do pravomoci příslušného ředitele krajského ředitelství, a rovněž správně dospěl k závěru, že příslušník, který se nepodílí na zajišťování směnného nebo nepřetržitého režimu služby výkonem různých směn, nemá nárok na zvýšení základního tarifu podle ust. § 114 odst. 2 zákona o služebním poměru. Nutno ovšem konstatovat, že vzhledem k absenci jakýchkoliv skutkových zjištění ohledně toho, jak je na pracovišti žalobce v době do 1. 9. 2010 zajišťován výkon služby, nelze nijak posoudit, v jaké míře se tyto závěry žalovaného vztahují na žalobce a zda se na něj vztahují vůbec. V důsledku chybějících skutkových zjištění proto i napadené rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pro úplnost soud uvádí, že ve spise předloženém žalovaným se na číslech listu 6 až 9 nacházejí listiny obsahující pravděpodobně rozpis služeb žalobce za červenec až září roku 2010, avšak obsah těchto listin není ani v rozhodnutí ředitele krajského ředitelství, ani v napadeném rozhodnutí nijak reflektován, a není tedy zřejmé, zda tyto listiny byly podkladem pro rozhodnutí nebo nikoliv. K jejich obsahu proto soud nijak nepřihlížel.

Soud rovněž uvádí, že vzhledem ke zjištěné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů se nezabýval námitkami žalobce obsaženými v části 3. žaloby, neboť ty jsou v podstatě polemikou žalobce s výkladem ust. § 53 zákona o služebním poměru, jak jej provedl žalovaný. Jelikož z rozhodnutí není známo nic konkrétního ohledně způsobu organizování režimu služby na pracovišti žalobce, považuje soud za nadbytečné, ba nemožné hodnotit, zda žalovaným provedená aplikace norem zákona o služebním poměru odpovídá skutečnému stavu věci nebo nikoliv.

Městský soud v Praze tedy dospěl k závěru, že z důvodů výše uvedených je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto je podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního zrušil a podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady řízení sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč a jednak z odměny advokátovi za dva úkony právní služby (převzetí věci, žaloba) po 2100,- Kč, a dále za jeden úkon právní služby za 3100,- (účast u jednání) a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty, a dále z náhrady za promeškaný čas šesti půlhodin při cestě k jednání na trase Plzeň – Praha a zpět ve výši 600,- Kč. Náhradu v celkové výši 12 522,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce JUDr. Pavla Šímy, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 28. dubna 2015

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková